



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2024

Κυριακὴ Δ' Ματθαίου (Ματθ. 8,5-13)
2 Ἰουλίου 2017

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἐκθρονισμοὶ καὶ ἐνθρονισμοὶ

«Λέγω ὑμῖν ὅτι πολλοὶ ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν ἥξουσι καὶ ἀνακλιθῆσονται μετὰ Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν, οἱ δὲ υἱοὶ τῆς βασιλείας ἐκβληθήσονται εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων» (Ματθ. 8,11-12)

Ὅπως ὅλα τὰ θαύματα ποὺ ἔκανε ὁ Ἰησοῦς, ἀγαπητοί μου, τοῦ ἔδιναν ἀφορμὲς γιὰ νὰ διδάξῃ τὸ λαὸ ψυχοσωτήριες ἀλήθειες, ἔτσι καὶ ἡ θεραπεία τοῦ δούλου τοῦ ἑκατοντάρχου τῆς Καπερναοῦμ τοῦ ἔδωσε **ἀφορμὴ νὰ πῇ μία ἀλήθεια**, ἡ ὁποία πιστοποιεῖται μὲ ἀναρίθμητα παραδείγματα. Τὴν ἀλήθεια αὕτη τὴν διατύπωσε μὲ τὰ ἑξῆς λόγια. «Πολλοὶ ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν ἥξουσι καὶ ἀνακλιθῆσονται μετὰ Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν, οἱ δὲ υἱοὶ τῆς βασιλείας ἐκβληθήσονται εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων» (Ματθ. 8,11-12). Πάνω στὴν ἀλήθεια αὕτη θὰ μιλήσουμε τώρα.

Τί σημαίνουν τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Σωτῆρος· ὅτι **οἱ μὲν Ἰουδαῖοι**, ποὺ ἦταν «οἱ υἱοὶ τῆς βασιλείας», λόγῳ τῆς ἀθλίας διαγωγῆς τους ἀπέναντι στὸν Κύριο **θὰ ἐκδιωχθοῦν** ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα τῆς θεϊκῆς εὐνοίας καὶ θὰ ρίχτουν στὶς φυλακὲς τῆς αἰωνίου κολάσεως, **οἱ δὲ εἰδωλόατροι**—αὐτοὶ εἶνε οἱ «ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν», λόγῳ τῆς πίστεως καὶ τῆς μετανοίας ποὺ θὰ δείξουν ἀκούγοντας τὸ κήρυγμα τοῦ εὐαγγελίου, **θὰ γίνουν δεκτοὶ** στὰ ἀνάκτορα τῶν οὐρανῶν καὶ θὰ καταλάβουν τὶς θέσεις ἐκεῖνες, ποὺ εἶχαν προετοιμασθῇ στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν γιὰ τοὺς Ἰουδαίους.

Καὶ ποιό ἦταν ἐκεῖνο ποὺ ἔκανε τὸν Κύριο νὰ πῇ τὰ λόγια αὐτά· ἡ εἰλικρινής, βαθεῖα καὶ ἔμπρακτὴ «**πίστις**» (ἐ.ἀ. 8,10), ποὺ ἔδειξε ὁ ἑκατοντάρχος ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀσθενείας τοῦ δούλου του. Μολονότι ὁ ἀξιωματικὸς αὐτὸς ἦταν ὄχι Ἰουδαῖος ἀλλὰ Ῥωμαῖος καὶ ἀνῆκε σὲ ξένη θρησκεία, μολονότι ἔβλεπε τὸ δοῦλο του νὰ βρίσκεται στὶς τελευταῖες τοῦ στιγμὲς καὶ κά-

θε ἐλπίδα σωτηρίας του νὰ χάνεται, μολονότι τὸ ἀξίωμα ποὺ κατεῖχε—ἢ μάλλον ὁ ἐγωισμὸς ποὺ δημιουργοῦν σὲ ψυχρὲς ἐπιπόλαιες τὰ ἀξιώματα—θὰ γινόταν ἐμπόδιο ὥστε νὰ μὴν πλησιάσῃ τὸν ἀπλοῖκὸ Διδάσκαλο καὶ νὰ μὴν ταπεινωθῇ σ' αὐτὸν ζητώντας τὴ βοήθειά του, παρ' ὅλα αὐτὰ ὁ ἑκατοντάρχος **ἐκτιμᾷ τὸν Ἰησοῦ ἀσυγκρίτως περισσότερο** ἀπὸ ὅ,τι οἱ Ἰουδαῖοι. Νιώθει καὶ πιστεύει ὅτι καὶ ἓνας μόνο λόγος τοῦ Κυρίου ἔχει τὴ δύναμι νὰ θεραπεύῃ καὶ τὴ χειρότερη ἀσθένεια, ὅπως αὕτη τοῦ δούλου του, ποὺ τὸν βασάνιζε «**δαινῶς**» (ἐ.ἀ. 8,6). Γι' αὐτὸ στέκει μπροστὰ του μὲ εὐλάβεια καὶ σεβασμό, ὅπως στέκει μπροστὰ στὸ βασιλεῖα ὁ ἀπλὸς στρατιώτης. Δὲν κοιτάζει τὰ ἐξωτερικὰ ἐμβλήματα τοῦ ἀξιωματοῦ του ἀλλὰ συναισθάνεται τὴν ἀθλιότητα ποὺ κάθε ἄνθρωπος ἔχει, καὶ αὐτὸς ὁ ἀξιωματοῦχος ὁμολογεῖ τὴ μηδαμινότητά του ἀπέναντι στὸν Κύριο λέγοντας· «**Κύριε, οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς ἵνα μου ὑπὸ τὴν στέγην εἰσέλθῃς**»· δὲν εἶμαι, Κύριε, ἄξιος νὰ σὲ δεχτῶ στὸ σπίτι μου (ἐ.ἀ. 8,8).

Ποιὸς ἀπὸ τοὺς φαρισαίους, ποὺ ἔβλεπαν ἓναν ἀξιωματικὸ νὰ ζῇ στὰ στρατόπεδα καὶ ὄχι ὅπως αὐτοί, θὰ μπορούσε νὰ φανταστῇ, ὅτι στὴν καρδιὰ τοῦ Ῥωμαίου αὐτοῦ στρατιωτικοῦ εἶχε ἐνθρονισθῇ τέτοια πίστι καὶ ἀρετή; Αὐτοί, **οἱ Ἰουδαῖοι**, παρ' ὅλη τὴν προγονικὴ τους δόξα καὶ τὴν ἐξωτερικὴ τους θρησκευτικότητα, ἐξ αἰτίας τοῦ ἐγωισμοῦ καὶ τῆς κακίας τους, **ἀπομακρύνονταν** συνεχῶς ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ καὶ κινδύνευαν νὰ χάσουν τὴ σωτηρία τῶν ψυχῶν τους, ἐνῶ αὐτός, **ἓνας ἐθνικὸς ἑκατοντάρχος**, ποὺ γεννήθηκε καὶ ἀνατράφηκε σὲ εἰδωλολατρικὸ περιβάλλον, **πλησιάζει τώρα τὸ Χριστό**, προσκολλᾶται σ' αὐτὸν καὶ σῶζεται!

Ἀλλὰ ἡ προφητεία αὕτη τοῦ Χριστοῦ, ὅτι οἱ

μὲν Ἰουδαῖοι, οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτοῦς, θ' ἀποσκιρτήσουν καὶ θὰ χαθοῦν, ἐνῶ οἱ ἐθνικοί, οἱ εἰδωλολάτρεις, θὰ ἐπιστρέψουν στὸ Θεὸ καὶ θὰ σωθοῦν, **ἡ προφητεία αὐτὴ ἐξακολουθεῖ καὶ μέχρι σήμερα νὰ ἐκπληρώνεται**. Γιατὶ ὅ,τι συνέβη μεταξύ τῶν Ἰουδαίων, συμβαίνει τώρα μεταξύ τῶν Χριστιανῶν.

Οἱ Χριστιανοὶ ζοῦν στοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας· αὐτοὶ εἶνε κατ' ἐξοχὴν «οἱ υἱοὶ τῆς βασιλείας». Ζοῦν αὐτοὶ σὲ στενὴ ἐπικοινωνία μὲ τὸν Κύριο· τὸ νόμο του μελετοῦν, στοὺς ναοὺς του συχνάζουν, ἐξομολογοῦνται, κοινωνοῦν, μετέχουν σὲ ὅλες ἐκεῖνες τὶς εὐλογίες ποὺ ἀπολαμβάνουν «οἱ υἱοὶ τῆς βασιλείας», τὰ παιδιὰ τοῦ οὐρανοῦ Πατέρα. Ἀλλ' ἐὰν δὲν προσέξουν, ἐὰν δὲν ἐκτιμήσουν ὅπως πρέπει καὶ ὅσο πρέπει τὴ μεγάλη τιμὴ ποὺ τοὺς ἔκανε ὁ Κύριος νὰ τοὺς ὀνομάζῃ «τέκνα Θεοῦ» (Ἰω. 1,12-11,52), «ἀδελφούς» του (Ματθ. 28,10), «υἱοὺς τῆς βασιλείας» (ἔ.ἀ. 8,12-13,38) καὶ «φίλους» του (Λουκ. 12,4. Ἰω. 15,14), ἐὰν δὲν δείξουν διαγωγὴ σύμφωνη μὲ τὴν ὑψηλὴ κλησίαν τους, ὑπάρχει φόβος νὰ ἐκπέσουν ἀπὸ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ· νὰ πάθουν δηλαδὴ δυστύχημα μεγαλύτερο ἀπ' αὐτὸ ποὺ παθαίνει ἓνας **βασιλιάς** ἐνδόξου κράτους ποὺ λόγῳ σφαλμάτων του ἐκθρονίζεται, γίνεται ἐκπτωτος, χάνει τὰ μεγαλεῖα του, πέφτει σὲ ἀφάνεια καὶ πεθαίνει πικραμένος στὰ ξένα. Εἶνε δυστυχησμένος ὁ βασιλιάς αὐτός; ἔ, πολὺ πιὸ δυστυχησμένος εἶνε «ὁ υἱὸς τῆς βασιλείας»· γιατί χάνει θέσι - θρόνο ἐνδοξότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο θρόνο τῆς γῆς.

Παραδείγματα τέτοιων τρομερῶν **πνευματικῶν ἐκθρονίσεων** ἔχουμε, ὅπως εἶπαμε, ἀναρίθμητα. Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ εἶνε ὁ **Ἰούδας**. Ἦταν κι αὐτὸς «υἱὸς τῆς βασιλείας», ἓνας ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ὁ Κύριος εἶπε πὼς θὰ καθίσουν «ἐπὶ δώδεκα θρόνους κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλὰς τοῦ Ἰσραὴλ» (Ματθ. 19,28. Λουκ. 22,30)· γιατί ἡ θέσι ποὺ εἶχε ἐπὶ τῆς γῆς ὁ Ἰούδας κοντὰ στὸ Χριστὸ ἦταν ἀσυγκρίτως ἀνώτερη ἀπὸ ἓνα κοσμικὸ θρόνο. Καὶ ὅμως ἐξ αἰτίας τῆς φιλοχρηματίας του πέφτει. Πέφτει, τὴν ὥρα ποὺ μία πόρνη καὶ ἓνας ληστής - ἡ μὲν πόρνη μὲ τὰ δάκρυα τῆς μετανοίας, ὁ δὲ ληστής μὲ τὴ θερμὴ προσευχὴ του «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42) - ἐπιστρέφουν ὅπως οἱ ἄσωτοι υἱοὶ καὶ καταλαμβάνουν θέσι περιλαμπρὴ στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Τὰ παραδείγματα αὐτά, ποὺ πολλὰ παρόμοια μπορεῖς νὰ μελετήσῃς στὴν ἁγία Γραφή, στὴν Ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία, καὶ νὰ δῇς στὴ ζωὴ τῆς συγχρόνου Ἐκκλησίας, ἐπιβεβαιώνουν τὰ προφητικὰ λόγια τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ καὶ πρέπει **νὰ βάζουν σὲ φόβο** τὶς ψυχές μας. Τί εἶσαι,

ἀδελφέ μου, **ἅγιος**; Ἔστω ὅτι εἶσαι. Ἀλλὰ καὶ πάλι πρέπει νὰ φοβᾶσαι τὴν **πτῶσι**. Ἀνοιξε τὰ μάτια σου νὰ δῇς πόσοι, ποὺ ἔφτασαν στὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἔστησαν τὴ φωλιά τους ἀνάμεσα στὰ ἄστρα (βλ. Ἠσ. 14,12-13), ἔπεσαν καὶ τσακίστηκαν· καὶ ἡ πτῶσι τους ἦταν τόσο πιὸ μεγάλη ὅσο μεγαλύτερο ἦταν τὸ ὕψος τῆς ἀρετῆς ὅπου εἶχαν ἀνεβῇ. Δὲς τὶς πτώσεις τῶν Ἰουδαίων, τοῦ Ἰούδα, τοῦ διακόνου Νικολάου (ποὺ ἔγινε ἀρχηγὸς τῶν *νικολαϊτῶν*, τῆς πιὸ αἰσχρῆς αἱρέσεως), τοῦ Ἀρείου καὶ τόσων ἄλλων. Ἐὰν αὐτοὶ ἔπεσαν καὶ ἐκδιώχθηκαν, πόσο μάλλον ἐσύ μπορεῖ νὰ πέσης καὶ νὰ χαθῇς; Βλέπε τὰ μνημεῖα τῶν πεσόντων καὶ μὴ μετανοησάντων πλέον, βλέπε τοὺς γκρεμοὺς καὶ τὰ βάραιθρα τῆς ἁμαρτίας, βλέπε τὴν ἀσθένεια τῶν ψυχικῶν σου δυνάμεων, καὶ νὰ καλλιεργῇς μέσα σου ἐκεῖνο τὸ φόβο ποὺ τόσο ἐντονα συνιστᾷ ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέγοντας· «*Μετὰ φόβου καὶ τρόμου τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν κατεργάζεσθε*» (Φιλιπ. 2,12).

Ἄς φοβώμαστε, ἀλλ' **ἂς μὴ ἀπελπιζώμαστε** οὔτε γιὰ τὴ δική μας σωτηρία οὔτε γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ἄλλων ποὺ ζοῦν τώρα μακριὰ ἀπὸ τὸ Χριστό. Ἔπεσες; Μπορεῖς νὰ σηκωθῇς καὶ νὰ βαδίσῃς καὶ πάλι τὸ δρόμο τῆς σωτηρίας. Δὲς τὶς πτώσεις τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ Δαυίδ· ἔπεσαν, ἀλλὰ πάλι σηκώθηκαν καὶ ἐπανέκτησαν τὶς θέσεις ποὺ πρὸς στιγμὴν εἶχαν χάσει. Ζοῦν μακριὰ ἀπὸ τὸ Χριστὸ οἱ ἄλλοι; μὴν τοὺς ἀπελπίσῃς, μὴν τοὺς περιφρονήσῃς. Ποῦ ξέρεις, ἐὰν αὐτοὶ ποὺ ζοῦν σήμερα τὴ ζωὴ τοῦ ἁσώτου, μήπως αὔριο μιμηθοῦν καὶ τὴ μετάνοια τοῦ ἁσώτου; Εἶνε **σήμερα «υἱοὶ γεέννης»** (Ματθ. 23,15), ἀλλ' **αὔριο γίνονται «υἱοὶ τῆς βασιλείας»**. Ζοῦν σήμερα στοὺς σταύλους τῆς ἁμαρτίας, ἀλλὰ αὔριο φιλοξενοῦνται στὰ θεϊκὰ ἀνάκτορα· εἶνε σήμερα ῥακένδυτοι, ἀλλὰ αὔριο εἶνε ντυμένοι ὅπως οἱ πρίγκιπες τῶν οὐρανῶν· εἶνε σήμερα ἐκπτωτοι, ἀλλ' αὔριο ἐνθρονίζονται!

* * *

Ἀδελφοί μου! Ἐφ' ὅσον ζοῦμε σὲ τοῦτο τὸν κόσμον, ὅπου κάθε μέρα συμβαίνουν ἀκατάπαυστες ἀλλοιώσεις, ὅχι μόνο στὸ βασίλειο τῆς φύσεως ἀλλὰ καὶ στὸ βασίλειο τῆς χάριτος, ἂς ταπεινοφρονοῦμε· ἂς φοβώμαστε, ἐνθυμούμενοι αὐτὰ τὰ λόγια ποὺ εἶπε ὁ Κύριός μας· «*Πολλοὶ ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν ἤξουσιν καὶ ἀνακλιθήσονται μετὰ Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν, οἱ δὲ υἱοὶ τῆς βασιλείας ἐκβληθήσονται εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον*».

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἄρθρο ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ περιοδικὸ τῆς ἱ. μητροπόλεως Αἰτωλίας & Ἀκαρνανίας «Κοσμὸς ὁ Αἰτωλός» (Μεσολόγγι, φ. 211/25-6-1939, σ. 62-63). Μεταγλώττισις στὴν ὁμιλουμένη σήμερα 14-6-2017.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύνταγμα Κυριακῇ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://www.iskiriaki.com>